

มั่นใจในผู้เรียน

ณ ห้องประชุมทีมครูวิชาคณิตศาสตร์ วันนั้นครูทุกคนได้ร่วมกัน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ สิ่งที่ได้เรียนรู้ในการทำงานของภาคเรียนวิริยะ ไม่ ว่าจะเป็นการสอนนักเรียนในชั้นเรียน การเตรียมแผนการสอนและการ เตรียมสื่อต่างๆ ทั้งสิ่งที่ทำได้สำเร็จและสิ่งที่อยากพัฒนา คุณครูแต่ละคน ต่างเล่าประสบการณ์ของตนเอง บ้างก็มีสิ่งที่ทำได้สำเร็จในเรื่องเดียวกัน บ้างก็อยากพัฒนาการทำงานประเด็นเดียวกัน เมื่อทุกคนได้ร่วมกัน

แลกเปลี่ยนแล้ว ครูหนุ่มได้ชวนให้ครูทุกคนลองนึก ลองมองต่อไปอีกว่า ในเทอมวิริยะนี้เรามีความ เข้าใจผู้เรียนมากขึ้นหรือไม่ อะไรที่ทำให้เราเข้าใจผู้เรียนมากขึ้น ตอนนั้นจำได้ว่าเมื่อครูหนุ่มให้เวลาคิด แล้วให้คุณครูลองแลกเปลี่ยน แต่คุณครูแต่ละคนยังดุนิ่งเงียบรวมทั้งตัวครูหนุ่มเองด้วย จำได้ว่าตอนนั้น ยังคงกำลังคิดอยู่ว่าอะไรกันแน่ที่ไปทำให้เราเข้าใจผู้เรียนได้ดีขึ้น จะเป็นเพราะวิธีการสอน สื่อการ สอน การพยายามสังเกตผู้เรียนหรืออะไรกัน!!! เมื่อครูหนุ่มเห็นว่าคุณครูแต่ละคนดูเงียบไป ครูหนุ่มจึง อธิบายเพิ่มเติมว่าในงาน KM ครูครั้งนี้ หัวข้อการเขียนงานคือ “เข้าใจ ผู้เรียน...ปรับเปลี่ยนกระบวนการ” อยากให้ครูลองทบทวนดูว่า เราไป ปรับเปลี่ยนกระบวนการอะไร ไม่ว่าจะเป็นการปรับเปลี่ยนแผนการสอน การปรับเปลี่ยนสื่อการสอน หรือการปรับเปลี่ยนตัวที่ครูเอง แล้วไป ส่งผลให้เราเข้าใจผู้เรียนมากขึ้น เมื่อมีเวลาใคร่ครวญคุณครูแต่ละคนจึง ค่อยๆ เริ่มแลกเปลี่ยนกันว่า การทำโจทย์และการทำกิจกรรมแบบเป็น กลุ่มทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจมากขึ้น ครูพยายามทบทวนความรู้สะสม นำการบ้านและข้อสอบมาแลกเปลี่ยน ก่อนทำแผนการสอนตาม ประมวล นักเรียนขาดทักษะการฟัง ครูพยายามรอคอย ใจเย็น ยอมรับ ในสิ่งที่เป็นอย่างอยู่และพยายามสร้างความสนใจในการอยากเรียน ฯลฯ

หลังจากการได้ทบทวนตัวเองและการฟังสิ่งที่ครูคนอื่นๆ ร่วมแลกเปลี่ยน ครูหนุ่มค้นพบว่าใน ภาคเรียนวิริยะสิ่งที่ครูหนุ่มปรับเปลี่ยนไป คือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด ได้ทดลองทำโจทย์ตาม ศักยภาพของตัวเอง เพราะเท่าที่ผ่านมาที่ครูหนุ่มสังเกตนักเรียนเรียนจะพบว่าในห้องเรียนหนึ่ง นักเรียน ของครูหนุ่มจะมีความแตกต่างกัน ทั้งนักเรียนที่เมื่อได้รับโจทย์แล้วสามารถทำโจทย์ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องถามครูเพิ่มเติมเลย นักเรียนที่ต้องขอความช่วยเหลือให้ครูได้อธิบายเพิ่มเติมเหลือยกตัวอย่าง ดูก่อนแล้วสามารถทำต่อได้ด้วยตัวเอง และนักเรียนที่สามารถทำได้ด้วยตัวเองตั้งแต่ที่เห็นโจทย์แต่เขา

ค่อนข้างขาดความมั่นใจจึงไม่กล้าลงมือทำจะต้องถามครูก่อนทุกครั้งว่าเป็นแบบนี้แบบนี้ใช่หรือไม่ หรือแม้กระทั่งว่าทำเสร็จไปแล้วก็จะถามครูซ้ำเพื่อให้ครูช่วยยืนยันว่าที่ทำได้ถูกต้องแล้ว เมื่อตัวครูจุ่มลองมานั่งทบทวนจึงได้พยายามทำให้เด็กๆ ในกลุ่มที่ขาดความมั่นใจกล้าที่จะลงมือทำโจทย์โดยที่ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกหรือผิดด้วยตัวเองก่อน เพราะที่ผ่านมาเมื่อครูเข้าไปช่วยอธิบายเพิ่มผู้เรียนทุกคนประสบความสำเร็จที่ทำได้สำเร็จและถูกต้อง แต่ก็มีปัญหาอื่นตามมานั่นคือในช่วงแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ผู้เรียนจะไม่สนใจสิ่งที่อยู่บนกระดาน ไม่สนใจฟังสิ่งที่เพื่อนพยายามแลกเปลี่ยน ซึ่งครูจุ่มคิดว่า เหตุการณ์เหล่านี้เกิดจากการที่ครูเข้าไปช่วยเหลือและผู้เรียนรู้คำตอบที่ถูกต้องไปแล้ว จึงทำให้สิ่งที่แลกเปลี่ยนทีหลังไม่น่าสนใจ ครูจุ่มจึงปรับเปลี่ยนใหม่โดยคุยกับนักเรียนก่อนลงมือทำโจทย์ว่าให้ทำด้วยตนเอง ไม่ต้องกังวลว่าที่ทำได้ไปนั้นจะทำออกมาผิดหรือถูก ขอให้เราใช้ความรู้ที่ตัวเองมีมาใช้ในการแก้โจทย์ ในช่วงที่เริ่มทำแรกๆ ก็ยังพบว่านักเรียนบางกลุ่มพยายามจะถามครูเพื่อความมั่นใจ ตัวครูจึงต้องพยายามที่จะไม่บอกคำตอบแต่ใช้การพูดคุยให้ผู้เรียนลงมือทำไปได้เลย บอกผู้เรียนเสมอว่า ผิดหรือถูกไม่เป็นไร เมื่อผ่านไปสักระยะหนึ่งพบว่าผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้น เมื่อครูแจกโจทย์ก็สามารถลงมือทำด้วยตนเองก่อน และที่สิ่งได้มากกว่าการที่ผู้เรียนมีความมั่นใจคือ นักเรียนมีทักษะการฟังที่ดีขึ้น มีสมาธิจดจ่อในช่วงแลกเปลี่ยนเรียนรู้มากขึ้น สนใจสิ่งที่เพื่อนแลกเปลี่ยน สนใจสิ่งที่ครูเขียนขึ้นกระดาน คอยลุ้นว่าที่ตัวเองทำได้ถูกต้องหรือไม่ เมื่อทำได้ถูกต้องตัวนักเรียนเองก็จะเกิดความภูมิใจในความสำเร็จตามมาด้วย

ไม่ใช่แค่นักเรียนที่ต้องมั่นใจในตนเอง ตัวครูก็ต้องมั่นใจในศักยภาพของนักเรียนเพราะเมื่อไหร่ที่ครูไม่มั่นใจในนักเรียน เมื่อนั้นครูก็จะไม่กล้าปล่อยให้นักเรียนได้เรียนรู้ ได้ลองผิดลองถูกด้วยตัวเองเช่นกัน

“หากใจเชื่อว่าทำได้ ต่อให้ต้องย่ำยภูเขา ถมทะเลก็ทำได้”

ศรัญญา สุวันนะ (ครูจุ่ม)

ครูคณิตศาสตร์ชั้น ๕

